

Мара. Съзари ли се, майко ?

Др. Разсъмва се вѣки.

Мара. Вижда ли се Балкана ?

Др. Немога да видя

Мара. / Повдига глава и погледва. Духва свѣца. наднича утринята бѣ- лона въ стаята / Ей и балкана се вижда! Какъ дивно краснѣе е Балка- на!... Хубавъ, милъ балканъ, азъ нѣма да те видя вече... азъ нѣма... ни- кога / Отпуца глава /

Др. Ахъ, какъ скръбно приказвамъ. Това " Никога", като че го скхса отъ гърдитъ ми... Защо никога?

Мара. Никога, майко, защото...

Др. ^{Ххх} Хеламъ, чедо...

Мара. Азъ ще умра, майко.

Дрина. Какво говоришъ, Мара!

Мара. Защото тѣй ще бжде майко !

Др. Боже, Боже... неznamъ какво да приказвамъ.

Мара. За това ще ти се моля: всѣка утринъ да идвашъ на моя сирашки другъ гробъ съ бѣли карамфили, надъ главата ми да ги оставяшъ, да вѣхнатъ и да миршатъ. и. че много обичамъ азъ бѣлитъ карамфили.

Др. Слушай приказки сега.

Мара. Знамъ че до Драгомира нѣма да ме заровятъ, но на брата ми ще кажешъ, че лѣта клетва оставямъ ако поне туй не ми се изпълни: надъ свѣта гора да не заровятъ. че отъ тамъ се вижда балкана, пѣсенъта ве- черъ да му подслушвамъ, че тамъ слънцето залѣзва най подиръ, че тамъ и най рано цѣва кочиче; на пролѣтъ въ вѣдри утрини...

Др. Я прѣстани, чедо, че ме разплака!

Мара. На тебъ го казвамъ като на майка. Ти си ми най близката тукъ, гдѣ всичко ми опротивѣ.

Др. / Разплакана / чедо, чедо; / Мълчание /

Боже чуватъ се стѣнки.

Мара. Кой иде по това врѣме?

Др. / Става / азъ забравихъ: патриарха каза, че ще дойде. / Неспойна хо- ди изъ стаята / Охъ, забравихъ... / отваря вратитъ и като вижда, обръща се къмъ Мара / братъ ти... / Застава да го посрѣдне /

Мара. / като смръдѣва вѣжди / зашто ми е! / оборва глава /.

III

Влиза Шишманъ.